

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 19:13

צאת השבת 20:24

ר"ת 21:19

שיר ליום השבת

הפרשה אומרת לנו "לא יחל דברו" - לא יעשה אדם דיבורו חולין, אלא "ככל היוצא מפיו יעשה".

אדם ששומר את פיו, גם הקב"ה שומר את לשונו, וכל מה שיוצא מפיו - הקב"ה עושה. כפי שמצאנו אצל התנאים והאמוראים שייכלו להחיות מתים במאמרם מכח קדושת התורה שלמדו כשפיהם נקי מכל דבר חולין או דבר איסור.

רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל, הלך עם חתנו **הרב דוד יהודיף זצ"ל** בשנת תשכ"ו לאשדוד, שם הם ביקרו זקן מופלג.

אמר הצדיק לחתנו שיבקש ברכה מהזקן. לאחר שיצאו משם, אמר הצדיק לחתנו: "זקן זה שהך רואה כל איבריו שלמים ואפילו פיו מלא בשיניים. היום הוא בן מאה ושלוש-עשרה שנים.

לפני מאה שנה ביקש ממנו הסבא קדישא **רבנו יעקב אבוחצירא זצ"ל** שישלים לו מניין וכן עשה, והרב בירכו שיהיה בריא ושלם עד מאה ועשרים, והנך רואה כי ברכת הרב התקיימה במלואה והוא בריא ושלם!".

כל דיבור פועל ויוצר עולמות, ובכוחו לפעול פעולות נשגבות.

בחור אחד מיישיבת ברנוביץ' הלך ברחובות העיירה לביל שושן פורים, ובדרכו פגש קבוצת פוחזים ששבו זה עתה ממסיבת הוללות לא ראוייה. הבחור העיר להם שדרכם הנלוזה אינה תואמת את השקפת התורה, והמשיך בדרכו לשיבה.

לאחר כמה דקות נכנסו אותם בחורים פוחזים להיכל הישיבה, במטרה לאתר את הבחור שהעיר להם. הבחורים ששהו אז בישיבה נבהלו ונרתעו. לפתע נראה בפתח האולם דמותו של ראש הישיבה **הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל**. כשראה ראש הישיבה את הבחורים הריקים, ציווה עליהם בקול תקיף לעזוב את היכל הישיבה.

אחד מהם, קל דעת ביותר, ניגש לרבי אלחנן ואמר "בלי ידיים!" השיב לו רבי אלחנן "אתה בלי ידיים".

לא עברו מספר ימים והעיר כולה נחרדה - הבחור קיבל שיתוק בידיו ונשאר באמת "בלי ידיים"...

כתב **הבן-איש חי**: מי שרוצה להיות חסיד, ישמור את פיו ואת מילותיו. האדם צריך להיזהר מאד בדיבורו, כי כל מילה יכולה להזיק. "מוות וחיים ביד הלשון".

מן החפץ חיים זצ"ל נפגש פעם במוסקבה עם נדבן ידוע ושחח עמו. חתנו **רבי הירש לוינסון** ניסח באותו זמן מברק דחוף, ועשה מאמץ לחסוך במילים כדי לחסוך בהוצאות התשלום.

ה'חפץ חיים' שהתבונן בנעשה, הפיק מכך לקח מוסרי ואמר: "ראה עד כמה אנשים מדקדקים בניסוח מברק וסופרים כל מילה ומילה. וכל כך למה? משום שהם יודעים שכל מילה עולה להם כסף.

ואם בכסף כך הבריות מדקדקים, על אחת כמה וכמה יש לספור כל מילה היוצאת מהפה, כי זה נוגע לאיסורים חמורים שבתורה, ופוגע גם בממונות ולפעמים גם בנפשות".

מאורה של הפרשה

"אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל תשלחו לצבא"

אמר המדרש: כנגד כל אלף שהיה שולח משה מכל שבט למלחמה, היה שולח אלף כנגדם שישאו תפילה להצלחתם, שזכות התפילות והתורה שלומדים היה עוזרם שינצחו.

אל ביתו של **הגאון מטשעבין - רבי דב בעריש וידנפלד זצ"ל**, נכנסו כמה מראשי הצבא במדינה וביקשו לשוחח עמו על המצב הביטחוני. לאחר שהסבירו לו את המצב הביטחוני הקשה, ואת הסכנה המרחפת על המדינה, ואת הצורך בהגברת הכח הצבאי, העזו לנסות לשדלו שישכים שבני הישיבות יתגייסו לצבא.

ענה להם הרב מטשעבין ואמר להם כדברים הבאים: "ברצוני לספר לכם מעשה שהיה:

עגלה טעונה משאות כבדים, החלה מטפסת במעלה הר גבוה. הנסיעה במעלה ההר היתה קשה, והעגלה התנהלה בכבדות, עד אשר עצרו הסוסים באמצע הדרך, וכוחם לא עמד להם להמשיך בעליה.

העגלון ירד, והחל פורק משאות וחבילות כדי להקל על הסוסים, אך ללא הועיל. העגלון כבר סיים להוריד את כל המטען מעל העגלה, ועדיין היא נותרה תקועה במקומה.

ברוב יאושו החליט העגלון לפרק את הגלגלים, מתוך הנחה כי הם מכבידים על משקל העגלה, כיון שהם עשויים מברזל והם כבדים מאד. סבור היה העגלון, כי לאחר שיסיר את גלגלי העגלה, היא תיסע..."

"אף אתם" הפטיר הרב, "מבקשים להסיר את גלגלי העגלה... הרי בזכות בחורי הישיבה העולם קיים, ובזכותם הקב"ה מנהיג את עגלתו בעין פקוחה. 'עומדות היו רגלינו בשערך ירושלים' בזכות מה 'עומדות היו רגלינו' במלחמה? בזכות 'שערי ירושלים' שהיו עומדים בהם ועוסקים בתורה".

"ואת מלכי מדין הרגו על חלליהם"

רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל ביאר פסוק זה נפלא:

מלכי מדין, מפחד בני ישראל, החביאו עצמם בתוך החללים, כדי שיחשבו ישראל שהם כבר פגרים מתים, וכך יצלו ויישארו בחיים. אולם הדבר נתגלה לבני ישראל, והם הרגו את מלכי מדין בתוך החללים, כפשוטו: "הרגו על חלליהם!"

משו"ש האב"ט הג' ה'תשע"א
הט"א הג' ה'תשע"א

הקב"ה לא הביא אותך זה למה,
כדי לנטוש אותך.

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברו"ב: יוזמת העלון - נעה שיר שלי. מש' יונה. מש' גיבלי. **רפ"ש**: שלמה בן רינה משה מרדכי בן עדנה סולטן וב"ב. חיים דניאל בן שולה. דוד בן רעות. ויויאן בת דדי פנינה בת חילוה. אפרת ביתיה בת צביה. תהילה בת שונמית. **זווג הבן**: חיים דניאל בן שולה אורה שרה בת אסתר. אורית יהודית, יעקב משה, יוסף, דוד ויצחק בני מרים דבורה פנינה שרה בת אילה. **לע"ב**: הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. ברוך נאני בן נעימה ז"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוריה בת שושנה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל. חיה עידית בת מרגלית ז"ל

בברכת שבת שלום
וחודש מבורך!

פטירת הצדיקים

ב' באב - ר' יוסף צוברי. ר' אליה הלוי. ר' אהרן תאומים 'מטה אהרון'
ג' באב - ר' שמשון מאוסטרופולי
ה' באב - ר' יצחק לוריא אשכנזי 'האר"י'. ר' חיים עוזר גרודזינסקי
ז' באב - ר' שלום נח מסלונים
ח' באב - ר' יצחק יוסף זילבר. המקובל ר' שמעון אגסי

עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו

הר"ר אילן סבה בן סניורה ז"ל

השקעה לטווח רחוק

הישועה יכולה להגיע מהכיוון הכי פחות צפוי.
כך אירע בסיפור הבא:

בשכונת קראון הייטס שברובע ברוקלין, ניו יורק, התחרשה סדרת התפרעויות שנמשכה שלושה ימים. זה קרה בשנת 1991 למניינם. מה היתה הסיבה להתלהמות?
בליל 10 באוגוסט התקדמה על הכביש שיירה קטנה, שנסעו בה האדמו"ר מחב"ד עם כמה מלווים. מכונת משטרה, שהובילה את השיירה, והמכונת של הרבי חצו את הצומת באור צהוב / אדום. רכב אחר שנכנס לצומת פגע ברכב עם החסידים, וגרם לו לסטות ולעלות על המדרכה. הרכב של החסידים פגע בילד כהה עוד, בן שבע. הילד הועף אל קיר של בנין מגורים, שליידו שיחק עם בת דודתו. הילד מת מפצעיו, והילדה נפצעה קשה. במשך ארבעה ימים לאחר התאונה היו בשכונה התפרצויות גזעניות אלימות. אפרו-אמריקאים מתושבי השכונה, שאליהם הצטרפו רבים מאזורים אחרים בעיר, ביצעו מעשי אלימות ובריונות נגד היהודים.

במהלך המהומות נפצעו עשרות יהודים. למעלה מ-500 מכונות ניזוקו, שמונה מהן אף נשרפו. כ-600 בתים נשרפו. חנויות נבזזו. המתפרעים זיהו בתים ובתי עסק של יהודים על פי המזוזה בכניסה, והתנכלו להם.
סטודנט יהודי אוסטרלי בן 29 שלמד בישיבת לובביץ', נרצח בשכונה. רוכב אופנוע בן 67 נרצח אף הוא במקום, למרות שבכלל לא היה יהודי. הפורעים טעו בו וחשבו שהוא יהודי חסידי, מאחד שהיה מזוקן ולבש בגדים שחורים.

גברת ברכה אתרין, קשישה יוצאת אירופה, תושבת השכונה, שמעה את הצעקות הקוראות לפגיעה ביהודים. מחמת הטרואמה שנתרה צרובה בלבה לאחר הפרעות באירופה, היא נבהלה מאד. היא חשבה שהפורעים עומדים לבצע פוגרומים ביהודי ניו יורק. מרוב בהלה, קפצה מחלון ביתה, אל מותה.

המתפרעים השליכו לבנים ובקבוקים גם לעבר שוטרים. ניידות משטרה נרגמו והושחתו, ואף נורו יריות. יהודי השכונה דאגו מאד. לא נראה באופק שום פתרון למצב הנורא.

הישועה הגיעה מכוון בלתי צפוי לחלוטין.
אדם בשם קרטיס סליווה שימש ככומר, וגם היה מייסדו ומנהיגו של ארגון המשמר האזרחי "משמרות המלאכים". הוא הגיע יחד עם אנשי הארגון שלו לתוך קראון הייטס, כדי להגן על אנשי השכונה היהודים, ובכך הגיעה לסיומה הפרשה הכאובה.

בתגובה לתמיהת העתונות, שביקשה לדעת מה לכומר כמוהו וליהודים, סיפר סליווה מעשה שאירע בימי ילדותו: הוא למד בבית הספר הקתולי בקראון הייטס. יום אחד תפס אותו בריון בחצר בית הספר, היכה אותו, וניסה לחטוף מידי את הכסף שנועד לארוחת צהרים שלו.
בדיוק אז עבר במקום יהודי בלבוש חסידי. החסיד הבחין במעשה, ומיהר לעזרתו של הילד. זה היה סיכון, משום שלבריון לא היתה שום בעיה לשלוף סכין ולפגוע באיש. בסופו של דבר, הצליח החסיד לסלק את התוקף.
סיים סליווה את סיפורו ואמר: "האיש ראה שנתרתי מזועזע, כאוב ומושפל. הוא לקח אותי וקנה לי גלידה וסודה, ואחר כך ליווה אותי לביתי. מעולם לא שכחתי את האיש, והנה אני בקראון הייטס כדי להחזיר את החוב."

בכל מצב שבו נהיה, אל לנו לדאוג.
ננסה לעשות את המיטב שביכולתנו, ונשליך יהבנו על בורא העולם, המנהיג עולמו בצדק, ברחמים ובחסד.

הליכות עולם

תשעת הימים

תשעת הימים מר"ח אב ועד ט' באב, חמורים יותר מהימים שקודם לכן, כיון שקרבים אנו יותר ליום הכאוב ביותר לעם ישראל, ליום שבו נשרף בית מקדשינו ותפארתנו, שהיה מכפר עוונותינו מידי יום ביומו.
תשעה באב שחל ביום ראשון, אין לשבוע שלפניו דין "שבוע שחל בו תשעה באב" לדעת בני ספרד.

אולם בני אשכנז נוהגים בו כדיון "שבוע שחל בו".

⊗ מנהג בני אשכנז שלא להסתפר ולהתגלח מר"ח אב עד יום עשירי באב בחצות, ואין לספר גם את הילדים הקטנים על אף שעדיין לא הגיעו לגיל חינוך.

⊗ מנהג בני אשכנז שלא לכבס או ללבוש בגדים מכובסים.

וכל הבגדים בכלל האיסור, בין הבגדים העליונים שלובש מעל לבגדיו, ובין בגדי הזיעה הקרובים לבשרו. וכן אסור לכבס מגבות, מפות וכדו'.

גם בגדי ילדים קטנים אסור לכבס, ומכל מקום בגדי הילדים שעד גיל שלוש, מותר לכבס, שכיוון שמתלכלכים תמיד, לא גזרו בהם חכמים.

עצה טובה נתנו לנו רבותינו ז"ל: שקודם השבוע שחל בו תשעה באב ילבש למשך שעה את כל הבגדים שנראה לו שיצטרך ללבושם במשך השבוע, וכיון שכבר לבשם אינם נחשבים כבגדים מכובסים, ומותר ללבושם בשבוע שחל בו תשעה באב. ובדיעבד, מותר לעשות זאת גם בשבת-חזון.

⊗ יש מבני אשכנז הנוהגים שלא להתרחץ אפילו במים קרים. ומי שזקוק להתרחץ במים חמים לצורך רפואה - מותר.

(ילקוט יוסף)

לפרוש כנפיים | הרב יעקב אריה

מעל לגדר הטבע

הקב"ה ברא את הבריאה חסרה, כדי שהאדם יפעל ויביא אותה לתיקונה. כך הבריאה, וכך האדם - הוא נברא כשבפוטנציאל שלו גלומים יכולות וכוחות רבים שאינם נראים תמיד על פני השטח, ועליו לעמול בבניית אישיותו כדי לממש את יכולותיו ולהוציאם לפועל.
וכל אדם יכול לפתח את כישוריו ואת כישרונותיו!

ידוע לכולם שלהיות צייר זו אומנות לא פשוטה: לא כל אחד ניחן בכישרון ציור, וגם מי שנולד עם כישרון צריך לעמול זמן רב עד שיהיה מסוגל לצייר ציור שראוי להעלותו על שולחן מלכים. אומנות הציור דורשת רגישות גבוהה, מוטוריקה עדינה במיוחד ושימת לב רבה.

ולכן, אם ננסה ללמד אדם ממוצע את תורת הציור, הוא יצטרך לעמול זמן מרובה בלימוד האומנות הזו, ואז יצליח לצייר ציור סביר. ברור לכולנו שאדם שיש לו בעיה מוטורית בידי, ואפילו בעיה קטנה, לא יהיה מסוגל לצייר. קל וחומר שמי שמשותק בשתי ידיו לא יוכל להיעשות צייר דגול, כי כיצד יצייר, עם הפה? עם הרגליים?

כן! אנשים משותקים בידיהם, ציירו ציורים מרהיבים ביופיים. הם אחזו את המכחול בפה ובאצבעות הרגליים וציירו יצירות מופלאות!
לא יאמן עד היכן אפשר לפתח כל כח בגוף האדם!

אותם אנשים השתמשו באיברים שאין להם שייכות לציור, העצימו את כוחם והולידו בהם כוחות חדשים לגמרי, עד שזכו לצייר עם הפה ציורים נפלאים שאדם בריא לא מסוגל לצייר בידי.

ואם אפשר להוליד כוחות חדשים לגמרי, ודאי וודאי שאפשר להעצים כוחות שכבר קיימים בתוכנו!

ולכן, כאשר אנו מבחינים שיש בחיינו דברים שאנו רוצים לשפרם, בין אם אנו רוצים להשיג מטרות חדשות בחיינו, בין אם אנו חפצים ללמוד דברים חדשים, או אם אנו מעוניינים לשפר את יכולותינו הרגשיות: להיות שמחים ורגועים יותר, לרכוש בטחון עצמי או עין טובה, ברור כשמש שנצליח לעשות זאת!

דבר נוסף וצומצמי יש לנו ללמוד מאותם אנשים מיוחדים:

לאותם אנשים נכים היו די והותר סיבות מוצדקות ליפול לזרועות הייאוש והדיכאון. מאות פעמים הם בוודאי תהו:

מדוע כולם יכולים ללכת ואני לא? למה אני משותק? מדוע אני לא מסוגל לגרד את האף בכוחות עצמי? למה אני כל כך סובל?

וכך הם יכלו לשקוע בדיכאון ולאבד את רצון החיים.

אך למרות הכל, הם נלחמו במסירות נפש ולא ויתרו לעצמם, בידעם שהיאוש אינו מהווה אפשרות או אופציה. הם התחזקו וברחו בחיים, הם עמדו בניסיונות ויכלו להם. הם נלחמו בכל כוחותיהם במחשבות הדיכאוניות וההרסניות שהציפו אותם, על ידי שהפנימו היטב שלמרות המרירות, העצב והדיכאון המוצדקים, הם אינם מביאים עימם כל תועלת, ולהיפך: הם מעמיקים ומקבעים את המצב הקשה ויוצרים אותו למציאות יומיומית. לכן הם בחרו לקדם את עצמם ולראות מה יוכלו לעשות במצבם. וכך התקדמו עקב בצד אגודל, ולאחר מאמצים מרובים זכו לצייר את יצירות חייהם! כמה כת, כמה עוצמה, עידוד ותקווה אפשר לשאוב מהאנשים המופלאים הללו, שהרי אם הם הצליחו במשימתם, אין ספק שגם אנו מסוגלים להצליח להוציא מעצמנו את המקסימום.